

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.11.2006, sp. zn. 33 Odo 852/2005, ECLI:CZ:NS:2006:33.ODO.852.2005.1

Číslo: 63/2008

Právní věta: Zajišťuje-li cestovní kancelář cyklistický zájezd, při kterém jeho účastníci používají vlastní jízdní kola, patří - podle povahy takového zájezdu - mezi povinnosti cestovní kanceláře zajistit, aby v průběhu ubytování byla tato kola zajištěna proti poškození a odcizení. Nesplnění této povinnosti je nutno považovat za porušení povinnosti vyplývající z cestovní smlouvy zajistit zájezd řádně.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.11.2006

Spisová značka: 33 Odo 852/2005

Číslo rozhodnutí: 63

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost cestovní kanceláře

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobci se po žalované domáhali zaplacení částky 167 046,80 Kč, a to tak, že první žalobce požadoval 22 100 Kč, druhá žalobkyně 21 850 Kč, třetí žalobce 49 847 Kč a čtvrtý žalobce 73 249,80 Kč, vždy s 10% úrokem z prodlení od 19. 9. 2001 do zaplacení. Tato částka představuje škodu vzniklou na majetku žalobců odcizením jízdních kol v průběhu zájezdu organizovaného žalovanou v termínu 15. - 22. 9. 2001 do Provence ve Francouzské republice. Žalovaná svou odpovědnost za vzniklou škodu popírá.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 12. 6. 2003 rozhodl tak, že žaloba je co do základu nároků žalobců po právu. Vzal za prokázané, že všichni žalobci se zúčastnili cyklistického zájezdu po Francii, oblasti Provence ve dnech od 15. 9. do 22. 9. 2001, pořádaného žalovanou. V noci ze 17. na 18. 9. 2001 byli účastníci zájezdu ubytováni v motelu Formule 1. Na výzvu delegátky žalované D. H., stejně jako předchozího dne, svá kola umístili na parkovišti před motelem, kde je přivázali vlastními řetězy a lanky ke kovovému hrazení parkoviště. Učinili tak přesto, že sami výslovně požadovali, aby kola mohli na noc umístit do autobusu, kterým po Francii cestovali. Ráno dne 18. 9. 2001 žalobci zjistili ztrátu kol. Následně všichni uplatnili u žalované nárok na náhradu škody. Soud prvního stupně dovodil, že mezi všemi žalobci a žalovanou došlo k uzavření platných cestovních smluv (byť čtvrtý žalobce smlouvu uzavíral na území Slovenské republiky a text smlouvy v písemné formě nemá k dispozici, neboť ji nikdy neobdržel) podle § 852a obč. zák. Ve vztahu ke

čtvrtému žalobci učinil takový závěr přesto, že žalovaná namítala, že existence jeho cestovní smlouvy nebyla prokázána. Existenci písemné cestovní smlouvy totiž tento žalobce prokázal jinými listinami (příjmovým pokladním dokladem o zaplacení ceny zájezdu, informačním dopisem ze dne 15. 8. 2001, pojistnou smlouvou se společností A.). I když smlouvu uzavíral v Bratislavě, šlo jen o prodejní místo, resp. přímou pobočku a nikoliv o jiný právní subjekt odlišný od žalované; čtvrtý žalobce uzavřel s žalovanou smlouvu stejného znění jako zbývající žalobci. Na podporu těchto závěrů soud prvního stupně dodal, že i když podle § 852b odst. 1 obč. zák. musí být cestovní smlouva písemná, jde jen o důvod relativní neplatnosti právního úkonu (§ 40a obč. zák.), které se ale nikdo z dotčených účastníků řízení nedovolal. S odkazem na ustanovení § 852i odst. 1, 2 a § 852j odst. 2 obč. zák. má soud za to, že žalobci uplatnili nárok na náhradu škody u žalované v zákonné tříměsíční lhůtě. Je-li nepochybné, že na straně žalobců došlo ke vzniku škody odcizením jízdních kol, zabýval se soud prvního stupně dalšími předpoklady vzniku nároku na náhradu škody, zejména otázkou protiprávního úkonu žalované a příčinnou souvislostí mezi protiprávním úkonem a vznikem škody. Protiprávní úkon žalované spatřuje v porušení povinnosti zakotvené v článku X. všeobecných podmínek účasti na zájezdech žalované, podle kterého měla žalovaná povinnost vyvinout během přípravy i průběhu zájezdu maximální úsilí vedoucí k zabránění poškození, zničení, ztráty či krádeže majetku účastníků zájezdu. Způsobem ukládání a ochrany kol v noci v průběhu zájezdu tento článek žalovaná porušila přesto, že cestovní smlouva ukládání kol výslovně neřeší. Vzhledem k tomu, že součástí zájezdu bylo i ubytování, soud prvního stupně s tím spojil odpovědnost ubytovatele, která přechází podle § 852i odst. 1 obč. zák. na žalovanou za věci vnesené či odložené. Součástí hotelu bylo totiž i oplocené a bránou opatřené parkoviště, kde kola byla přes noc odložena a připoutána ke hrazení. Jestliže žalovaná při poskytování služeb žalobcům určila konkrétní místo a způsob uložení kol a neumožnila jim kola opatrovat, odpovídá za jejich odcizení. Této odpovědnosti by se mohla zprostit ve smyslu § 852j odst. 2 obč. zák. Protože škoda byla způsobena třetí osobou, která nebyla spojena s poskytováním zájezdu, musela by současně škoda vzniknout na základě události, kterou nebylo možno předpokládat nebo která byla nevyhnutelná. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že vzhledem ke způsobu a místu uložení kol přes noc mohla delegátka žalované předpokládat, že k odcizení kol může dojít, a proto se žalovaná odpovědnosti za vzniklou škodu zprostit nemůže. Soud prvního stupně taktéž dovodil příčinnou souvislost mezi jednáním žalované a vznikem škody.

K odvolání žalované M ě s t s k ý s o u d v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 5. 1. 2005 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Vycházeje ze shodných skutkových závěrů dovodil, že i po stránce právního posouzení věci je rozhodnutí soudu prvního stupně správné a na jeho odůvodnění zcela odkázal.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná (dále též „dovolatelka“) dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť je přesvědčena, že rozsudek má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Níže nastíněné otázky zásadního právního významu dosud dovolací soud ve rozhodovací činnosti neřešil. Důvodnost dovolání vyvozuje z ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. s tím, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Vadu řízení spatřuje v absenci poučení žalované podle § 118a odst. 2 o. s. ř. Oba soudy posoudily věc jako nárok z titulu odpovědnosti za škodu na věcech vnesených nebo odložených podle § 433 obč. zák., avšak na tuto možnou právní kvalifikaci žalovanou neupozornily; žalovaná tak ztratila možnost vyjádřit se k ní. Pokud by žalovaná měla odpovídat stejně jako ubytovatel, nevypovídaly se soudy s otázkou, zda lze (s ohledem na odpovědnost francouzského ubytovatele) úspěšně aplikovat úpravu obsaženou v § 433 obč. zák.; ostatně k této argumentaci žalované obsažené již v odvolání se odvolací soud vůbec nevyjádřil, stejně jako k dalším výhradám vůči rozsudku soudu prvního stupně. Nepřezkoumal tudíž odvolání v tom rozsahu, v jakém bylo podáno.

Nesprávné právní posouzení věci dovolatelka spatřuje v první řadě v hodnocení platnosti cestovní

smlouvy uzavřené se čtvrtým žalobcem. Odvolacímu soudu v této souvislosti především vytýká, že vychází z existence takové smlouvy, aniž by tento žalobce k důkazu svou smlouvu předložil. Rozborem ustanovení § 40a obč. zák. a § 852b odst. 1 obč. zák. dospívá žalovaná k závěru, že cestovní smlouva musí být uzavřena písemně pod sankcí absolutní a nikoliv relativní neplatnosti, jak dovozují soudy obou stupňů, neboť relativní neplatnost přichází v úvahu jen v případech uvedených v § 852b odst. 2 a 3 obč. zák. Protože žalovaná neuzavřela platnou cestovní smlouvu se čtvrtým žalobcem, nemůže se on dovolávat porušení článku X. všeobecných smluvních podmínek a odpovědnosti žalované podle § 852i odst. 1 obč. zák. V tomto rozsahu odvolací soud rozhodl v rozporu s hmotným právem.

Nesprávným shledává dovolatelka i výklad ustanovení § 852i odst. 1 obč. zák., přijatý odvolacím soudem, podle něhož žalovaná odpovídá za porušení závazků ubytovatele, tedy i za škodu vzniklou na věcech vnesených a odložených v hotelu. Zdůrazňuje nutnost oddělit od sebe závazky subdodavatelů, ke kterým se žalovaná zavázala v cestovní smlouvě, od práv a povinností z právních vztahů vzniklých při poskytování služeb mezi subdodavatelem a zákazníkem. Cestovní společnost odpovídá za porušení závazků těchto subdodavatelů, tedy např. za to, že sjednaný a v katalogu označený hotel zákazníky ubytuje za podmínek stanovených ve smlouvě, dopravce je řádně a včas dopraví, případně za jiné skutečnosti uvedené v cestovní smlouvě apod., tedy že cestovní kancelář neodmítne plnění (myšleno cestovní smlouvy) s poukazem na to, že část služeb zajišťoval jiný subjekt. Žalovaná neporušila žádnou smluvní povinnost týkající se uskladnění kol či jejich ochrany, neboť takový závazek ve smlouvě upraven není, a rovněž se nezavázala zajistit ochranu vnesených věcí dle § 433 obč. zák. Považuje za nepřípustné, aby byly na cestovní kancelář přenášeny zákonné odpovědnostní nároky zákazníků, které vznikly bez jejího zavinění. V opačném případě by to vedlo k odpovědnosti cestovní kanceláře za všechny závazky, např. i v případě zranění uklouznutím klienta v prostorách hotelu, kde by nárok na náhradu škody uplatňoval klient proti cestovní kanceláři a nikoliv proti ubytovateli. Cestovní kancelář zprostředkovává pouze služby subdodavatelů a odpovídá za to, že budou odpovídat parametrům, které byly v cestovní smlouvě sjednány. Neodpovídá však za každou událost, která se v průběhu poskytování služby subdodavatelem klientu stala. Odvolací soud mimo to nepřihlédl zejména na straně třetího a čtvrtého žalobce ke spoluzavinění na vzniku škody. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby byl rozsudek odvolacího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Podle článku II bodu 3. zákona č. 59/2005 Sb., obsahujícího přechodná ustanovení k novele občanského soudního řádu provedené tímto zákonem, dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 4. 2005) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. S ohledem na den, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, bylo tedy v řízení o dovolání postupováno podle občanského soudního řádu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 59/2005 Sb.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) se proto po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno osobou k tomu oprávněnou – řádně zastoupenou účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř., § 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Přípustnost dovolání proti potvrzujícím rozhodnutím odvolacího soudu ve věci samé je upravena v § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř. Podle písm. b) tohoto ustanovení je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Tímto ustanovením nemůže být přípustnost dovolání žalované založena, jelikož napadeným rozsudkem byl potvrzen v pořadí první rozsudek, který soud prvního stupně v této věci vydal.

Zbývá tedy přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., podle kterého je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Dovolatelkou nastíněná otázka odpovědnosti cestovní kanceláře za škodu vzniklou účastníku zájezdu podle § 852i obč. zák. se v rozhodovací praxi odvolacího soudu zatím nevyskytla. Pro její řešení má tudíž napadený rozsudek po právní stránce zásadní význam a dovolání žalované je tak přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu podle § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. lze podat dovolání proto, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo sice aplikoval správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popřípadě ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Dovolatelka shledává nesprávným závěr odvolacího soudu o dopadu ustanovení § 852i obč. zák. na její odpovědnost za škodu, vzniklou žalobcům odcizením věcí (jízdních kol) v průběhu jí organizovaného zájezdu z místa, které delegátka dovolatelky určila účastníkům zájezdu pro jejich uložení v průběhu noci.

Soudy obou stupňů správně posoudily nároky žalobců podle právního řádu České republiky.

Naplnění dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. spatřuje žalovaná v nesprávné aplikaci § 852i odst. 1 obč. zák. na odpovědnost za porušení závazků ubytovatele, kterého použila ke splnění svého závazku.

Podle § 852i odst. 1 obč. zák. cestovní kancelář odpovídá zákazníkovi za porušení závazků vyplývajících z uzavřené cestovní smlouvy bez ohledu na to, zda tyto závazky mají být splněny cestovní kanceláří nebo jinými dodavateli služeb cestovního ruchu poskytovaných v rámci zájezdu.

V souvislosti s rozšiřováním slučitelnosti právních předpisů České republiky s právními předpisy Evropské unie sledujícím odstranění překážek vnitřního trhu, jakož i vzhledem k negativním jevům v oblasti cestovního ruchu, byl přijat zákon č. 159/1999 Sb. o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, který s účinností od 1. 10. 2000 rozšířil smluvní typy upravené v občanském zákoníku o cestovní smlouvu (§ 852a a násl. obč. zák.). Tato zákonná úprava představuje implementaci Směrnice Rady Evropských společenství č. 90/314/EHS z 13. 6. 1990 o hotových

programech na cesty, prázdniny a zájezdy (dále jen "Směrnice"). Tato Směrnice je zásadním dokumentem pro ochranu spotřebitele na úseku cestovního ruchu.

Cestovní smlouvou se provozovatel cestovní kanceláře (dále jen „cestovní kancelář“) zavazuje, že zákazníkovi poskytne zájezd (§ 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb.), a zákazník se zavazuje, že zaplatí smlouvenou cenu (§ 852a odst. 1 obč. zák.). Účelem právní úpravy cestovní smlouvy je tedy zajistit pro zákazníka podle jeho výběru navazující služby kombinující alespoň dvě z následujících služeb: dopravu, ubytování nebo jiné služby cestovního ruchu, jež nejsou doplňkem ubytování a tvoří významnou část zájezdu nebo jejichž cena tvoří alespoň 20 % souhrnné ceny zájezdu (§ 852a odst. 1 obč. zák. a § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb. o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání /živnostenský zákon/, ve znění pozdějších předpisů). Kogentnost právní úpravy cestovní smlouvy je umocňována obligatorními náležitostmi smlouvy (§ 852b obč. zák.), tedy zákonem vymezenými právy a povinnostmi jejích účastníků, kdy zejména cestovní kanceláři jsou ukládány vůči zákazníkovi povinnosti v souvislosti s poskytnutím služeb cestovního ruchu. Odpovědnost za škodu způsobenou cestovní kanceláří občanský zákoník reguluje v případě zrušení zájezdu (§ 852g odst. 4 a 5 obč. zák.) a v případě porušení závazků vyplývajících z uzavřené cestovní smlouvy (§ 852 i odst. 2 obč. zák.); jde o případ odpovědnosti za výsledek, které se může cestovní kancelář zprostit, prokáže-li některý z liberačních důvodů podle § 852j odst. 2 obč. zák.

Za porušení závazků z cestovní smlouvy odpovídá cestovní kancelář bez ohledu na to, zda tyto závazky mají být splněny cestovní kanceláří nebo jinými dodavateli služeb cestovního ruchu poskytovaných v rámci zájezdu (§ 852i odst. 1 obč. zák.). Z tohoto pohledu za závazky vyplývající z cestovní smlouvy je nutno – aby byl naplněn její účel – považovat v případě, je-li zajišťována doprava, zajištění smlouvou sjednaného dopravního prostředku určité kategorie a kvality, naplánování trasy a organizace případných zastávek. U ubytování jde o zajištění ubytovacího zařízení v konkrétní lokalitě sjednané kategorie nebo stupně vybavenosti s eventuelním zajištěním stravování. Pod pojem „obstarání jiných služeb cestovního ruchu jež nejsou jen doplňkem dopravy nebo ubytování“ lze přiřadit např. organizaci návštěvy vybraných kulturních a jiných památek nebo organizaci volného času v místě pobytu. Za kvalitu a včasnost těchto služeb cestovní kancelář zákazníkovi odpovídá, a to i v případě, že tyto služby zajišťuje prostřednictvím „subdodávek“ jinými subjekty a nikoliv vlastními silami. Za škody, které vzniknou neplněním nebo nesprávným plněním těchto povinností odpovídá cestovní kancelář podle § 852i odst. 1 a 2 obč. zák. Aby se cestovní kancelář splnění svých závazků nemohla zbavit poukazem na to, že část služeb zajišťoval spolupracující poskytovatel služeb, ustanovení § 852i odst. 1 obč. zák. zakládá osobní odpovědnost cestovní kanceláře za porušení závazků vyplývajících z cestovní smlouvy bez ohledu na to, zda tyto závazky měly být splněny cestovní kanceláří nebo právě jinými dodavateli služeb.

Zajišťuje-li cestovní kancelář cyklistický zájezd, při kterém jeho účastníci používají vlastní jízdní kola (navíc značné hodnoty), patří přirozeně – podle povahy takového zájezdu – mezi povinnosti cestovní kanceláře zajistit, aby v průběhu ubytování (během noci) byla tato kola zajištěna proti poškození a odcizení. Nesplnění této povinnosti je nutno považovat za porušení povinnosti vyplývajících z cestovní smlouvy zajistit zájezd (ubytování) řádně.

Objektivní charakter odpovědnosti za škodu ale neznamená, že by tato odpovědnost nastupovala automaticky. Vždy musí být prokázána existence protiprávního úkonu, vznik škody a příčinná souvislost mezi vzniklou škodou a protiprávním úkonem žalované. Je-li protiprávní úkon žalované spatřován v nedostatečném zajištění uskladnění jízdních kol žalobců a vznik škody v jejich odcizení (ve zmenšení majetku žalobců o hodnotu jízdních kol), je třeba zvažovat otázku příčinné souvislosti mezi jednáním žalované a vznikem škody. Nezbytným předpokladem nároku na náhradu škody je objektivní existence příčinné souvislosti (kauzálního nexu) mezi porušením právní povinnosti, resp.

kvalifikovanou škodnou událostí jako příčinami a škodou a jejím rozsahem jako následkem těchto příčin. Není-li dána příčinná souvislost, nevzniká odpovědnost za škodu. O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce (v daném případě žalované), tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, a to o příčinu podstatnou. Je-li příčin více, působí z časového hlediska buď souběžně anebo následně, aniž se časově překrývají; v takovém případě je pro existenci příčinné souvislosti nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen (prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu jinou a ta postupně případně příčinu další), že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. Pokud by žalovaná splnila svou povinnost řádně zajistit ubytování žalobců včetně bezpečného uskladnění kol, ke vzniku škody (k jejich odcizení) by nedošlo. Tím je dána příčinná souvislost mezi protiprávní úkonem žalované a vznikem škody. Lze uzavřít, že dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nebyl naplněn.

Neobstojí ani dovolací námitka vady řízení (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), kterou žalovaná spatřuje v tom, že soudy obou stupňů posoudily věc jako nárok z titulu odpovědnosti za škodu na věcech vnesených nebo odložených, avšak na takové možné právní posouzení věci ji neupozornily, resp. nepoučily ji podle § 118a odst. 2 o. s. ř. Soudy obou stupňů posoudily nárok žalobců jako nárok na náhradu škody podle § 852i obč. zák., což odpovídá vyličení skutku v žalobě; právní posouzení věci tak zcela koresponduje s názorem žalobců vyjádřeným v žalobě a nebylo potřeba žalovanou poučovat podle § 118b odst. 2 o. s. ř.

Vytykanou procesní vadou řízení netrpí, jiné vady (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.) namítány nebyly a ani z obsahu spisu se nepodávají. Jestliže, jak bylo shora uvedeno, odvolací soud vyřešil právní otázku, která založila přípustnost dovolání, v souladu s hmotným právem, je napadený rozsudek odvolacího soudu správným rozhodnutím. Proto Nejvyšší soud podle § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. dovolání žalované zamítl.